



FARNOSTI SVATÝCH VOJTĚCHA A CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

Ročník 25

Číslo 6

28. 9. 2020

Víra je jako wi-fi.

Je neviditelná, ale má moc tě připojit k tomu, co potřebuješ.

Drazí přátelé!

Doba, kterou aktuálně prožíváme, je specifická a nelehká, proniknutá strachem a obavami. Možná dojde opět k uzavírání kostelů, omezování všech aktivit, které jsou spojeny s duchovním životem každého z nás. Jsou to zkoušky, a hlavně zkoušky vytrvalosti ve víře. Něco podobného prožíval také sv. Václav, když se pohyboval mezi světem, který mu nabízel moc a slávu, a světem duchovna a víry. Vybral si cestu Krista, i když oběti byly veliké a nakonec ta největší, a to je prolítí krve. Je nám příkladem jasného rozhodnutí se pro dobro a odvahu následovat a svědčit. Pro nás je to obrovská inspirace právě teď, když mnozí podléhají obavám a strachu. Svědčit v odvaze, že Bůh je mocnější jak celý svět a zlo v něm. Kdo následuje jeho Slovo, neustále je posilován odvahou učedníka, který naslouchá svému Pánu. Když na jaro pominulo nebezpečí a my jsme se vrátili k normálu života, docela rychle jsme zapomněli, že byla nějaká hrozba, která nás omezovala a samozřejmě přinášela i obavy o život. V čase epidemie jsme se možná více modlili, ale také v tom byl strach z toho, co bude. Vztah k Bohu má být budován na odevzdanosti, kde není nějaká



vypočítavost. My si nechceme naklonit na svou stranu rozzlobené božství. Náš Bůh je laskavý a milosrdný, shovívavý a milostivý, a ví, co potřebujeme. Proto ten, kdo mu odevzdá své srdce, ten se cítí v bezpečí a ponořen do lásky a pokoje. Sv. Václav prožíval hloubku vztahu k Bohu, neustále posilován prostředky spásy, a to je Eucharistie a Smíření. To ho vedlo a dodávalo mu sílu žít a rozhodovat se. Přichází podzim a dny se budou zkracovat, práce venku bude čím dál méně, a proto bychom se mohli zastavit a více se věnovat duchovnu a vztahům. Také nastartovat svůj duchovní život, abychom byli blíže Bohu i sobě. V naší farnosti začínáme roční přípravu k biřmování. Přihlásilo se více jak 40 kandidátů. To jsou lidé, kteří se chtějí nejenom něco naučit, nejenom mít další svátost v kapse, ale hlavně v Duchu se přiblížit Kristu. Hledají příklad, povzbuzení, a to je náš velký úkol, být inspirací a výzvou, pro ty, co hledají. Sv. Václav je dodneška příkladem pro mnohé, to je závazek pro každého z nás, proto se učme a věřme v naději na lepší a pokojnější časy.

o. Marian

www.faslavicin.cz



Děkanství Valašské Klobouky
Smetanova 113,
Valašské Klobouky 766 01 tel. 732 148 546
dekanatvalasskeklobouky@ado.cz

Gesta a držení těla při mši svaté

Eucharistie utváří církev. Ti, kdo přijímají eucharistii, jsou mnohem úžeji spojeni s Kristem. Stejným poutem je Kristus spojuje se všemi věřícími v jednom jediném Těle: v církvi.

(Katechismus katolické církve)

Drazí farníci,
chceme tuto jednotu, která je jedním ze znaků církve, projevit také sjednocením postojů a gest při mši sv. Po dohodě s kněžími děkanátu, na základě všeobecných pokynů k římskému misálu z roku 2000 (nejnovější vydání z roku 2015) a upřesněním norem diecézním biskupem otcem arcibiskupem Janem Graubnerem, jsme se rozhodli sjednotit postoje při mši sv. v našem děkanátě následujícím způsobem:

Části mše sv., které je potřebné sjednotit:

Zpěv před evangeliem (sedíme)

leďaže namísto toho je:

Zpěv Aleluja (nebo nesení evangeliáře nebo obojí) (stojíme)

Přinášení obětních darů (obětní průvod) (sedíme)

Výzva (Modlete se, bratři a sestry) nebo (Modleme se, aby Bůh přijal) včetně odpovědi lidu (sedíme)

Modlitba nad dary (stojíme)

Preface (stojíme)

Svatý (Sanctus) (stojíme)

Eucharistická modlitba (proměňování) (klečíme)

Poklekáme až po vztažení rukou nad kalichem a miskou – (epiklese)

Po odpovědi na výzvu (Tajemství víry) až do doxologie včetně „AMEN“ (Skrze něho a s ním...)

v lavici (klečíme nebo sedíme)
mimo lavice (klečíme nebo stojíme)

Otče náš (stojíme)

Pozdravení pokoje (stojíme)

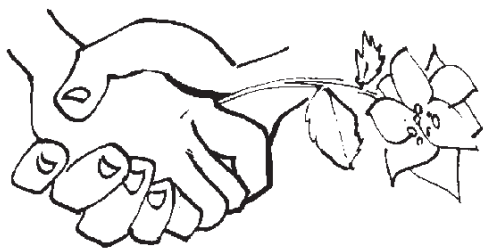
Beránku Boží (Agnus Dei) (klečíme)

Hle, Beránek Boží (klečíme)

Děkujeme za pochopení a nasazení. Věříme, že společně postojeme přispějí k naší vzájemné jednotě.

Tyto úpravy zavádíme od 1. 9. 2020.

Kněží děkanátu Valašské Klobouky



Zemřel **P. Pavel Jagoš**,
který u nás ve farnosti působil dva roky jako kaplan ještě s P. Bohumírem Zapletalem.
Fotografie je z loňských oslav 90. výročí posvěcení kaple svatého Václava v Lipové, kde otec Pavel sloužil jednu ze slavnostních mší svatých.

„Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí, ať spočine v pokojné a milosrdné náruči Boží...“



MEDAILONEK

V jedné horské kapličky ležel zapomenutý medailonek Panny Marie.

Uvnitř byla tato prosebná modlitba za to, abychom dokázali přijímat své bližní:
Pane, pomáhej mi, abych byl pro všechny přítelem, který je neúnavně očekává, který dobrotivě přijímá, který dává s láskou, který poslouchá a neunaví se, který děkuje s radostí.

Přítelem, který je vždy k nalezení, když ho někdo potřebuje. Pomáhej mi, abych byl vždy tam, kde mne někdo potřebuje, abych byl přítelem, u kterého si ostatní mohou odpočinout, abych vyzařoval radost a pokoj, tvůj pokoj, Pane. Učiň, abych byl připraven přijímat především slabé a vyvržené.

Jedině tak, i když nebudu vykonávat nějaké zvláštní skutky, jedině tak mohu pomoci druhým, aby tě cítili blízko, můj Pane, plný něhy.

Spása světa začala andělovým Ave Maria. V tom je zahrnuta i spása každého jednotlivce.

Chci, Pane, jít cestou tvou,
chci, Pane, být s tebou.
Aby každý člověk slyšel přeradostnou zvěst,
od Jordánu dál a dál ty nás musíš vést.
(hymna Antiochie z r. 1992)



Stokrát zradíš Boha, stokrát jdeš od něj dál
a zas jej potkáš znova tam, kde by ses nenadál.
A cítíš: marné všecko, pro něj jsi stvořen jen;
dokud v něm nespočíneš, nebudeš spokojen.

*„My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme Spasitele, Pána Ježíše Krista.
On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby, jako jeho tělo oslavené.“* (Flp 3,20-21)

Pánem života a smrti byl povolán na věčnost

P. Pavel Jagoš katolický kněz

Zemřel v neděli dne 13. 9. 2020.

Narodil se 1. února 1964 v Karviné, převážnou část dětství a mládí však prožil na Moravském Horňácku. Jako bohoslovec se zapojil do hnutí Antiochia, což významným způsobem ovlivnilo jeho pozdější volnočasové aktivity. Na kněze byl vysvěcen 17. června 1995 v Olomouci. Působil jako kaplan (1995 - 2000) v Újezdě u Valašských Klobouk, Holešově, Svitavách a Slavičíně; potom jako administrátor v Rychnově na Moravě (2000 -2017), Jalubí (2017- 2020) a jako kaplan v Újezdě u Valašských Klobouk (2020).

Se zesnulým se rozloučíme při mši sv.

v úterý 22. září 2020 v 15 hod. ve farním kostele v LIPOVĚ,
po které bude pochován do rodinného hrobu, kde bude očekávat vzkříšení.

*Není třeba uchovávat vzpomínku na to, jak vypadal; více je třeba nosit v srdci podobu Krista ukřižovaného
a vzkříšeného, abychom se i my dočkali jednou slavného vzkříšení. Svěřujeme jeho nesmrtelnou duši
modlitbám přátel a známých.*

arcibiskup Jan, kněží a jáhni olomoucké arcidiecéze a sourozenci s rodinami

P.S.: Toto je definitivní tečka za veškerými mými rozesílkami. Doufám (i sám za sebe) a těším se na viděnou - s vámi se všemi v nebi!! P. Pavel Jagoš

Slyšel jsem tvou prosbu, tvé přání.... Teď věř mému načasování...

Svatováclavské zamyšlení

Skončily prázdniny, děti začaly chodit do školy, sklízíme úrodu z polí i zahrad a pomalu se blíží podzim. Připomínáme si našeho světce, knížete svatého Václava. Připomínáme si jeho svatost a oddanost Bohu. My si často stěžujeme na různé těžkosti naší doby. Teď například na pandemii koronaviru. Myslím, že v žádném období to nebylo lehké, situace v minulých stoletích byla daleko těžší. Dnes se máme až příliš dobře a často myslíme jen na zábavu. Zapomínáme na Boha a na to, že by náš život měl být svědectvím veliké lásky Boží k člověku. Někdy nejsme schopni uvěřit, že nás Bůh miluje bezpodmínečně, takové, jací jsme a navždy. Když jsme schlíplí a zatíženi pocitem viny, strachu a tíže, nejsme schopni uvěřit, že nás Bůh miluje. Biblicky vzato je to ten největší hřích, nevěřit v radostnou zvěst, nepřijmout bezpodmínečnou Boží lásku. Když nevěříme, že nás Bůh miluje, nemůžeme už ani milovat sebe sama. Musíme Bohu dovolit, aby nás trvale naplňoval. Pak i ve svém životě nalezneme sílu dávat lásku. Apoštol Pavel v listu Římanům 8,31-32.38-39 píše: „*Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Jsem si jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“

Bůh vždycky překvapuje, protože je živý a kráčí s námi. Potřebujeme stabilitu vztahu k Ježíši Kristu. Když jsme napojeni na Krista, přinášíme ovoce v lásce. Protože On je ten pravý vinný keř. Nemohou to být jiné hodnoty našeho života. Jsme-li napojeni na Krista, z místa, kde byla potupná smrt za městem, přichází požehnání. Pokud jsme napojeni na Krista, přinášíme ovoce. „*Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce.*“ J 15, 1-2 Otec chce, abychom přinášeli hojné ovoce, proto odřezává to, co je suché, co je zbytečné. Mnohdy to chceme dělat vlastní silou. Pokud nebudeme napojeni na Krista, nebudeme přinášet hojné ovoce. „*Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce a budete mými učedníky. Jako si otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost byla plná. To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.*“ J 15, 8-12

My mnohdy pláceme, protože nevidíme naději. Nevidíme, že Ježíš je při nás. Papež říká, že církev musí mít radost, protože radost Kristova musí prozářit naše srdce. Ježíš byl plný radosti, když promlouval s Otcem, jásal radostí v Duchu Svatém. Ježíš nám přinesl radost, vítězství nad smrtí, nad hříchem, nad nemocí, bolestí. Ježíš chce, abychom jásal radostí nad nadějí pro každého z nás. Má v úmyslu dělat lidi šťastnými, aby se usmívali, radovali. Ježíš chce dát naději, radost do našeho života. Setkat se každý den s Ježíšem, on je stále s námi a chce nám dát naději, chce nám dát radost, chce, abychom se radovali. Apoštol Pavel nás ve svých listech nabádá, abychom se radovali. „*Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírmost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.*“

Fil 4, 4-7

Všichni jsme povoláni ke svatosti. „*Svatí buďte, neboť já jsem svatý.*“ 1Pt 1, 16 Duch Svatý vylévá svatost všude mezi Boží svatý a věřící lid, protože „Bůh si nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, chtěl z nich vytvořit lid, který by ho v pravdě uznával a svatě mu sloužil.“ Svatost je nejkrásnější tvář církve. „Všechny

věřící křesťany, v každém povolání a stavu vybavené tolika a tak velikými prostředky spásy, volá Pán – každého jeho vlastní cestou – k dokonalé svatosti, jako je dokonalý sám Otec.“ Důležité je, aby každý věřící rozpoznal svou cestu a vydal ze sebe to nejlepší, to osobní, co do něj Bůh vložil, a neunavoval se úsilím napodobovat něco, co mu není určeno. Všichni jsme povoláni k tomu, abychom byli svědky, ale existuje „mnoho způsobů svědectví“. Všichni jsme povoláni k tomu, abychom byli svatí tím, že budeme žít v lásce a že každý budeme vydávat svědectví v každodenním zaměstnání tam, kde se nacházíme. Dovol, aby milost křtu v tobě nesla ovoce na cestě svatosti. Dovol, aby všechno bylo otevřeno pro Boha, stále znovu se rozhoduj pro Boha. Máš sílu Ducha Svatého, abys dělal to, co je možné. V církvi, která je svatá a současně sestává z hříšníků, najdeš všechno, co potřebuješ k růstu ve svatosti. Pán ji vybavil bohatými dary: Slovem, svátostmi, poutními místy, životem společenství, svědectvím svatých a mnohotvárnou krásou, která vychází z Pánovy lásky „*jako nevěsta ozdobená šperky*“ (Iz 61, 10).

Otcovým plánem je Kristus a my v něm. Je to Kristus, který miluje v nás, protože „svatost není nic jiného než plně žitá láska“. Duch Svatý vynáší z bohatství Ježíše Krista a dává jeho lidu. To je silná výzva pro každého z nás. Pokoušej se o to nasloucháním Bohu v modlitbě a poznáváním znamení, která ti dává. Ptej se stále Ducha, co od tebe Ježíš očekává v každé chvíli tvého života a v každém rozhodnutí, které máš učinit, abys poznal, jaké místo má v tvém poslání. A dovol mu, aby v tobě utvářel to osobní tajemství, které může zrcadlit Ježíše Krista v dnešním světě. Jsme povoláni ke kontemplativnímu životu uprostřed činnosti a posvěcujeme se v odpovědném vykonávání svého poslání. „Život nemá poslání, neboť život je poslání.“ Potřebujeme také chvíle pokoje, samoty a mlčení před Bohem. Potřebujeme ducha svatosti, který prostoupí samotu i službu, niternou důvěrnost i evangelizační úsilí, aby každý okamžik byl v Pánově pohledu projevem darované lásky.

Neměj strach ze svatosti. Ona ti nevezme síly, život ani radost. Naopak se staneš člověkem, na jakého Otec myslel, když tě stvořil, a zůstaneš věrný svému bytí. Závislost na Bohu nás osvobozuje od otroctví a přivádí nás k poznání naší důstojnosti. V míře, v jaké se každý křesťan posvěcuje, přináší bohatší plody pro tento svět. „V duchu nové evangelizace jsme povoláni nechat se evangelizovat a evangelizovat druhé na základě toho, že vy pokřtěni jste zmocnění k tomu, abyste přijali svou úlohu být solí země a světlem světa všude tam, kde se nacházíte.“ Neměj strach zamířit výš, nechat se Bohem milovat a být osvobozen. Neměj strach nechat se vést Duchem Svatým.

Ještě malé zamyšlení k volbám, které nás brzy čekají.

Volby – je to úroda národa, kterou přinášíš. Řekneme si, co váží můj hlas? Ale za to se budu zodpovídat před Pánem. Lidi neví, co jsem volil – ale ví to Bůh, i když se to lidé nedoví, Bůh to ví. A my jsme zodpovědní za to, aby Boží království prosperovalo. Není nic lepšího než to v modlitbě předkládat Bohu.

(Čerpáno i z apoštolské exhortace Svatého otce Františka O POVOLÁNÍ KE SVATOSTI V SOUČASNÉM SVĚTĚ)

Ludmila D.



Jestliže mlčíš, mlč z lásky. Jestliže mluvíš, mluv z lásky. Jestliže zapomínáš, zapomínej z lásky. Jestliže odpouštíš, odpouštěj z lásky.



První svatě přijímání 28.6.2020 (48 dětí)



Ukončení postní aktivity pro děti (21.6.)



Opožděná oslava 45.narozenin P. Mariana



ADORARE – chvály na závěr školního roku (30.6.)



Mužská schola „Vojtěch“



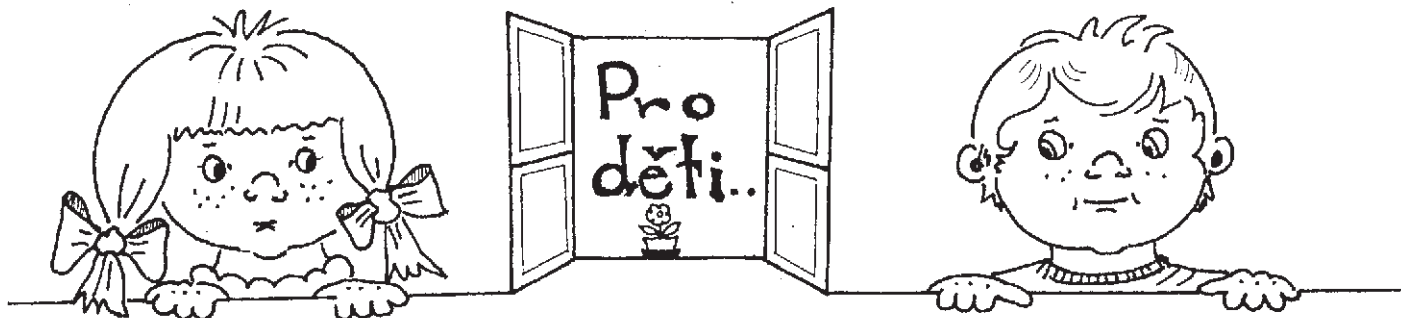
Boží Tělo 11. 6.2020

Buď jako voda... Ta si vždycky najde cestu a směr...

FARNÍ DEN A DOŽÍNKY 30.8.2020



Buď takovým člověkem, jakého bys rád potkal...



Slon a myš

Jednou šla myš džunglí a tu ji napadlo podívat se nahoru, co se vlastně skrývá tam vysoko nad klenbou větví, odkud přichází světlo. Jak si tak jde a hloubavě se dívá vzhůru, najednou spadla do hluboké díry. Když se vzpamatovala, tak zjistila, že se z té díry nikdy nedostane, tak byla pro ni hluboká a její stěny tak hladké. Uvědomila si, že je to pro ni zlé, že v té díře nakonec zahyne hladu. A tak tam seděla a plakala tenkým myším hláskem a čekala na svůj konec.

JEŽÍŠ A ZACHEUS

Celník Zacheus se doslechl, že městem Jerichem bude procházet Ježíš. Zastavil jej uvidět. Byl malé postavy, proto vyšplhal na strom. Ježíš se u Zachea zastavil, oslovil jej a zůstal u něj v domě. Židy rozzlobilo, že Ježíš šel na návštěvu k celníkovi, který okrádá lidi. Nedošlo jim však, že setkání s Ježíšem proměnilo Zacheovi srdce, a tak ... (dokončení v tajence).

Celník musel umět počítat. Spočítej správné příklady a podle výsledných čísel dopiš příslušná písmena dolů do tajenky. K jaké změně u Zachea došlo?

- A: $10 - 9 =$ _____
 B: $4 + 3 =$ _____
 E: $5 + 7 =$ _____
 É: $24 - 9 =$ _____
 I: $9 - 7 =$ _____
 K: $22 - 8 =$ _____
 L: $17 - 9 =$ _____
 N: $6 + 7 =$ _____
 O: $16 - 7 =$ _____
 P: $1 + 2 =$ _____
 R: $12 - 8 =$ _____
 S: $6 + 4 =$ _____
 T: $3 + 8 =$ _____
 Ů: $14 - 8 =$ _____
 V: $25 - 9 =$ _____
 Z: $2 + 3 =$ _____



Lk 19,1-11

TAJENKA: ... 13 1 3 4 1 16 2 8 5 8 9

14 11 12 4 15 5 3 6 10 9 7 2 8

V tu dobu krácel džunglí veliký slon a toho zase zajímalo, odkud vlastně rostou stromy. Jak je to vůbec možné, že z obyčejné špinavé hlíny vyroste palma s takovými chutnými listy. Tam přece něco musí být. Jak se tak na tu zem díval, kýval chobotem a zvolna si razil cestu džunglí, najednou si všiml hluboké díry, ve které byla uvězněná myš.

„Co tam děláš, že tak naříkáš?“ zeptal se slon. „Čekám tu na smrt a nikdo mě nemůže zachránit. Do tak úzké a hluboké díry se přece nikdo nedostane, aby vytáhl malou myš. A kdyby mohl, copak bych mu za to stála?“ Slon se podrbl chobotem na čele a odpověděl jí: „Jenže my sloni jsme moudří a odpradávná víme, že v každé situaci je možná záchrana. Nevěříš tomu?“ Myš se jen prosebně dívala nahoru a mlčela. A tak se slon na svých obrovských čtyřech nohou zvolna obrátil a opatrně spustil do díry svůj ocas. Myš se zakousla do štětky chlupů na jeho konci a slon ji vytáhl na svobodu. „Jsi šlechetný, slone,“ děkovala mu myš. „Vzpomeň si, až jednou i tobě bude zle, tak se ti odvděčím,“ řekla a zmizela pod suchým listím. Slon potřásl hlavou a pokračoval v cestě.

Roky plynuly a slon stárnul. Na čele už mu zešedivěly chlupy a začínal se mu kazit zrak. Jednou za měsíční noci šel pralesem a spadl do obrovské jámy. Jak tak ležel v jámě se zlomenou nohou a uraženým klem, tak si uvědomil, že tentokrát nastal jeho konec. Zvedl chobot do výše a mocným hlasem zatroubil na celou džungli, že se loučí se všemi zvířaty.

Pomalu přicházeli všichni obyvatelé pralesa k jámě a dávali mu sbohem: ostatní sloni, tygr, opice, šakali – zkrátka všichni, kdo ho znali nebo aspoň někdy potkali. Poslední přišla malá myš, ani ji na hraně obrovské jámy nebylo vidět. „Jsem tady, slone, jak jsem ti slíbila,“ pištěla větší silou svým slabým hláskem, aby ji starý slon slyšel. „Jen jdi domů jako ostatní,“ zvedl k ní svou hlavu slon, „mně už tady pomoci není. Jak bys mně ty, takový nepatrný tvor, mohla vůbec zachránit? Oplatiš to někomu jinému, tak už jdi,“ řekl a zase položil svou hlavu na zem. „Vy sloni, říkal jsi tenkrát, jste přece moudří a odpradávná víte, že v každé situaci je možná záchrana. Od té doby jsem tomu věřila a nepřestala jsem ani teď.“ „A co chceš tedy dělat?“ ptal se nevěřící slon. Myš neodpověděla. Zavřela oči a chvíli stála na místě, jakoby váhala. Pak se prudce rozeběhla a skočila do jámy. Slon se lekl. „Takhle tady zahyneš se mnou, to přece nemá smysl! Proč jsi to udělala?“ „Kvůli tobě, slone, abys tu nebyl sám a opuštěný. Je to jediná pomoc, kterou ti může nabídnout malá myš. Víc už opravdu nemám.“ Slon se na ni zadíval velkým okem, ve kterém se zračilo tiché poděkování. Apak se oba zahleděli vysoko nad koruny velkých stromů, kde právě zapadal zářivý žlutý měsíc, a sledovali, jak se celý les noří do tmy tropické noci.

A to je celý příběh dvou bytostí, které pochopení a láska dokázaly povznést nad život a směr.

www.lampa.cz/povidky

Když se jednou třináctiletý Jirka procházel se svou maminkou po pláži, zeptal se jí: „Mami, jak to udělat, abych si udržel kamaráda, kterého jsem konečně našel?“ Maminka chvíli přemýšlela, pak se sklonila, nabrala dvě plné hrsti písku a obě dlaně obrátila vzhůru. Jednu ruku zavřela – písek se jí sypal mezi prsty, čím víc tiskla pěst, tím víc písku se sypalo pryč. Druhou ruku nechala úplně otevřenou – písek na ní zůstal všechen. Jirka se pozorně díval a pak prohlásil: „Rozumím!“

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Jeden kněz šel hrát golf. Vzal s sebou nosiče a přišli k první jamce. Kněz odpálil a vůbec se mu to nepovedlo. Prodrali se křovím, našli míček a kněz zkoušel druhou ránu. Zase totálně vedle. Tak se prodrali z křoví ven, přešli na trávník na druhou jamku a znovu. Když se ani popáté kněz nedostal blíže jak sto metrů k jamce, nosič už to nevydržel a ptá se kněze: „Otče, prosím vás, proč vy vůbec chodíte hrát golf?“ „To máš tak, synu, chtěl jsem se naučit trpělivosti a slyšel jsem, že u golfu se jí člověk naučí dobře.“ A nosič na to: „To je pravda, ale musel byste být vaším nosičem.“

Vede Mojžíš vyvolený národ z Egypta a na novém místě se lidí ptá: „Tak co, zůstaneme? Líbí se vám tady?“ „Ne, nelíbí, nějak divně to tady smrdí!“ Jdou dál, po dalších dvou dnech: „A co tady, zůstaneme?“ „Ne, tady to taky nějak smrdí!“ Jdou tedy dále a Mojžíš zase: „Tak tady ano?“ „Ano, zůstaneme – tady nic nesmrdí!“ ... a tak od té doby mají Židé čistý vzduch – a Arabové ropu!

Malá Klára se prohlíží v zrcadle, pak dojde za babičkou a podívá se na její vrásčitou tvář. „Babi, stvořil mě Pán Bůh?“ „Ano, Klárko.“ „A tebe taky, babi?“ „Samozřejmě.“ „Tak to tedy Pán Bůh dnes pracuje mnohem lépe než dřív.“

Mladá dívka přijde celá zničená ze schůzky a oznámí své matce: „Tak si představ, že mě Jan zrovna před hodinou požádal o ruku.“ „A proč jsi tedy tak smutná?“ podivuje se matka. „Když on mi řekl, že je ateista. Mami, vždyť on ani nevěří, že existuje peklo.“ „No, víš co, vezmi si ho i tak. Mezi náma, my dvě mu ještě ukážeme, jak šeredně se mýlí.“

Tříletý hošík se dívá z okna a najednou (poprvé v životě) uvidí blesk: „Babííí! Pán Bůh si mě zrovna vyfotil!“

„Tak jaká byla zkouška?“ „Velice nábožná.“ „Jak to, nábožná?“ „No, profesor v černém, já v černém, profesor položil otázku, já se pokřižoval, za chvíli jsem odpověděl a on se pokřižoval.“

Řidič bezvěrec jede kolem řeky, když tu si všimne, že na břehu chytají ryby katolický kněz a rabín, přičemž opodál stojí cedule s nápisem: „Pozor, blíží se konec vaší cesty!“ Řidič bezvěrec zpomalí, vytočí okénko a zahuláká: „Starejte se o sebe, pánbíčkáři mizerní!“ Načež dupne na plyn a uhání dál. Po chvíli se ozve mohutné žblunknutí. Rabín se otočí na kněze a praví: „Já jsem vám říkal, velebný pane, že tam bude lepší napsat „most v rekonstrukci““

www.katolik.cz/vtipy



Křesťan jako břitva

V jednom křesťanském společenství žil člověk, který byl přesvědčen o tom, že všemu rozumí. Byl výborný student a tak znal mnoho biblických citátů z paměti. Byl rád, pokud mohl někoho poučit – při takové příležitosti dokázal odříkat celé pasáže z Bible. Uměl výborně argumentovat a všechny diskuze s ním končily tím, že měl vždy poslední slovo. Byl schopen říkat jeden argument za druhým, až to ty ostatní prostě přestalo bavit. A co navíc, když začal kázat morálku, ostatní měli dojem, že z letního nebe létají blesky. Padni kam padni a pokaždé zásah.

Na nějaké námitky, že je příliš bojovný, kritický či zákonický, vždy odpovídal: No to snad ne! Čtete vůbec Bibli? Podívejte se, co je napsáno například v Tim 6, 12 a ihned začal citovat z paměti: „Bojuj dobrý boj víry, abys dosáhl věčného života, k němuž jsi byl povolán a k němuž ses přihlásil dobrým vyznáním před mnoha svědky.“ Sice to s tím vůbec nesouviselo, ale nikdo se neodvážil odporovat. Pokračoval: A přátelé, to co vám tady JÁ říkám, to je napsáno v Bibli. A co je napsáno v Bibli, to je Boží vůle. Takže chcete snad někdo říct, že JÁ nemám pravdu? A začal se rozhlížet po nejbližší oběti k diskuzi.

Většinou však všichni mlčeli, protože jakákoli diskuze byla zbytečná. Také se občas v Duchu modlili, aby tento bratr v příštích volbách už nedostal ve farní radě žádnou funkci. O tom se však nikdo neodvažoval hovořit nahlas. Byl to skutečný křesťan jako břitva. Když začal hodnotit mezilidské vztahy, řezal srdce, hlavy i duše.

Jednou, když se vrátil domů z kostela, našel ve své Bibli lístek. Stálo na něm: „Pravda bez lásky je pro lidskou duši jako břitva masového vraha.“ Byl to velmi pečlivý člověk: No počkejte, miláčkové, já na to přijdu, kdo z vás to napsal! A pak uvidíte! Zase bude pravda na mé straně!

V pondělí ráno brzy vstal, vzal si list bílého papíru a začal nejdříve zapisovat jména spoluvěřících, se kterými vedl ty vášnivé diskuze, ve kterých měl vždycky pravdu. Když v sobotu večer skončil, tak zjistil, že tam má zapsaná jména téměř všech farníků, včetně těch, kteří se v posledních dvaceti letech odstěhovali, nebo zemřeli.

Poprvé v životě pro něj nastala situace, kterou dosud nepoznal. Byl bezradný. A tak si povzdechl: Bože, to snad není možné! Kdo jen mohl ten lístek napsat! Ty to určitě víš! Vždyť v Bibli je napsáno, že jsi vševědoucí!

V tu chvíli jej napadlo, že se na ten lístek podíval pouze z jedné strany a celý týden jej vlastně neotočil. Stále si četl pouze tu jednu větu: „Pravda bez lásky je pro lidskou duši jako břitva masového vraha.“

A na druhé straně může být také něco! Tak lístek otočil, a tam stálo: „Také na lidi se dívej z obou stran. Tvůj Bůh.“

viz: [internetový zdroj](#)

SCHÓLIČKA „CECILČATA“



Když křesťané příliš mluví, Bůh nemá, co by řekl...

ŘÍJEN – MARIÁNSKÝ MĚSÍC

Maria – vzor Kristova učedníka

Celý náš pozemský život je jednou velkou poutí. Písmo svaté nám připomíná, že zde nemáme trvalé místo, ale hledáme jiné. Putujeme do místa, o němž nás Kristus ujistil, že v domě jeho Otce je mnoho příbytků. Každá skupina poutníků musí mít nějakého průvodce, někoho, kdo se přesně vyzná na cestě, zná stanoviště, především však zná cíl cesty. Maria nás předchází v našem pozemském putování. Ona již došla k cíli. Avšak stále doprovází své děti bezpečnou cestou k Otci.

Matka Boží – učitelka naděje

Existuje staroruská legenda vyprávějící o mučednické smrti sv. apoštola Ondřeje a o jeho vstupu do nebeského království. Vypráví se v ní, jak světec, který byl za života velikým ctitelem Matky Boží, umřel ukřižováním za víru v Krista. Jakmile vstoupil do ráje, chtěl se v první řadě setkat s Marií. Když ji ale nemohl nikde najít, rozhořčeně se ptá: „Kde je?“ Uslyší příznačnou odpověď: „Není zde. Stále zůstává na zemi, aby otírala slzy svým plačícím dětem.“

Maria je hvězdou naděje. Stále přebývá na zemi a vede své děti jistou cestou k Bohu. Papež Benedikt XVI. v encyklice o křesťanské naději *Spe salvi* připomíná, že církev od věků pozdravuje Marii jako „Hvězdu mořskou“ (*Ave maris stella*).

Každý z nás by se tedy měl dívat na Marii a od ní se učit mít naději. Ve jmenované encyklice nás papež povzbuzuje ke cvičení se v naději. Zadáním tohoto úkolu nám zároveň poukazuje na situace, v nichž tak můžeme činit – jmenuje kromě jiného modlitbu a utrpení.

Vzor zralé víry

„Modlete se! Každý den se modlete růženec. Ať se lidé modlí růženec!“ – toto je stálý refrén mariánských zjevení. Čím více modlitby, tím více životní energie a síly. Víra a modlitba – to je obrovská síla, která může měnit dějiny, a to jak ty všeobecné, tak i ty naše osobní. Modlitbou plnou víry zveme každodenně Boha, aby vstupoval do našeho života, takto pak zakoušíme jeho blízkost a lásku a otevíráme se jeho působení jako květ slunečnice paprskům slunce.

Maria si přeje, aby se každý člověk spojil s Bohem. Proto nám ukazuje na Krista jako na dárce milosti a naplnění lidství, který je cestou k Otci. Matka Boží je pro věřící zdrojem zralé víry a otevření se působení Ducha Svatého.

Svědék utrpení

Matka Vykupitele stojí stále v čele Božího lidu na cestě víry. Přestože její víra byla podrobena mnohým zkouškám, nikdy se nezhroutila. Mariina cesta ke slávě nebe vedla cestou kříže. Ježíš ve svém učení říká, že život člověka oddaného Bohu předpokládá utrpení.

Kdo chce jít za Kristem, musí být připraven vzít na sebe tíhu kříže. Utrpení je pro člověka vždycky zkouškou. V životních zkouškách člověk hledá povzbudivé příklady vytrvalosti v utrpení. Pohled na umírajícího Krista, který neproklínal a nevyhrožoval, rodí naději, která převyšuje lidské trápení.

Utrpení provázelo Marii celý život. Ona je pravdivým svědkem, protože doprovázela Ježíše v námaze jeho pozemské pouti a s duší probodenou mečem bolesti stála u kříže. Je proto mimořádným vzorem jednání křesťana, který se ocitá tváří v tvář utrpení; vzorem věrného setrvání u kříže v každé náročné hodině.

Dva druhy mariánské zbožnosti

Jan Pavel II. v *Redemptoris Mater* učí, že Maria byla a je pro církev vzorem především jako „blahoslavená, protože uvěřila jako první“. Papež neváhal nazvat Marii „první mezi věřícími“, „vzorem církve ve víře, lásce a v dokonalém spojení

s Kristem“. Jestliže je Maria první křesťankou, počínáme si špatně, když kopírujeme její cestu, způsob a styl zbožnosti? Pozorovat a zároveň jednat podle jejího vzoru je náš úkol.

Princip pravé mariánské zbožnosti je v následování jejích ctností. Taková zbožnost může být „k Marii“ – modlitba k Marii, obrácení se na ni, utíkání se k ní. Takto se modlíme od pradávna, když vyslovujeme „Zdravas Maria...“, „Pod ochranu tvou...“, „Loretánské litanie“.

Existuje však ještě zbožnost „jako Maria“ – podle Mariina vzoru: Prožívání Božích tajemství jako Maria; otevření se působení Ducha Svatého jako Maria; naslouchání Božímu Slovu jako Maria; milovat obětavě jako Maria; věrně konat Boží vůli jako Maria. Zbožnost „k Marii“ je jednodušší. Zbožnost „jako Maria“ je více žádoucí, ale bohužel více zanedbaná.

Matka církve

Kristova slova k Marii a učedníku Janovi „určují jistým způsobem Mariino místo v životě Kristových učedníků... vyjadřují nové mateřství Vykupitelovy Matky: je to mateřství duchovní. Ježíš, když byl povýšen na kříž, ustanovil Marii naší Matkou. Avšak ona byla naší duchovní Matkou mnohem dříve – již od Zvěstování. V hodině kříže nastává chvíle slavnostního prohlášení onoho mateřství. Takto je Mariino mateřství oficiálně rozšířeno na všechny Ježíšovy učedníky, na církev. Maria, Matka Spasitele, se projevuje také jako naše „Matka v řádu milosti“.

Maria nás ve svých zjeveních vyzývá: „Ze všeho, co budete konat, dělejte oběť dostiučinění.“ Projevem takové oběti je boj s vlastní slabostí, trpělivé snášení utrpení, nemoci, bolesti, poctivé plnění povinností, zřikání se vlastních výhod...

Ve víře a poslušnosti, naději a lásce, jakožto podstatných prvcích Mariina života, je skryto celé tajemství Ježíšovy Matky. Jako Matka církve je Maria vzorem pro všechny jeho učedníky – vzorem kráčení za Ježíšem. Proto se na ni obracíme s prosbou o pomoc v následování jejích ctností a plnění Boží vůle. Maria přichází s pomocí. Ví, jak slabými poutníky jsme, jak často stagnujeme na své pouti, jak se nám ztrácí z očí cíl naší cesty, jak rychle se znechucujeme. Proto nás také nepřestává volat k věrnosti Bohu a k životu více svatému. Jak bolestné je všechno, co v církvi a v každém z nás je proti svatosti. Čím více nebezpečí na cestě, tím víc se potřebujeme odevzdat Marii.

V Mariině škole

Mariánská zbožnost představuje základní prvek křesťanského života. Jinými slovy: křesťanství je nemyslitelné bez Marie. Teolog Romano Guardini nazval křesťanství „Mariiným prostorem“, protože v její blízkosti se odehrává náš kontakt s Kristem Spasitelem uvnitř společenství církve. Upřeme tedy svůj pohled na Marii. Plní důvěry v její mateřskou starostlivost ji často zveme do našich osobních plánů. V církvi od počátku existovalo přesvědčení, že jestliže je nějaké předsevzetí svěřeno do rukou nejsvětější Matky, potom toto úsilí přinese dobré plody. Kéž našemu životu nikdy nechybí blízkost Kristovy Matky. Kdo je blízko Matky, nemůže být daleko od Syna. Učme se v Mariině škole plné důvěře v Boha, učme se modlitbě v duchu Totus Tuus. Usilujme o dobrou kvalitu naší osobní modlitby.

Immaculata 1/2011 č.113



SVATBY

Kamil Fiala, Jihlava + Lucie Machů, Slavičín
Pavel Suchánek, Velký Osek + Kateřina Hejzlarová, Velký Osek
Lukáš Krajíček, Šanov + Klára Moravcová, Bezděkov n. Metují
Zdeněk Maňas, Rokytnice + Naděžda Urbánková, Bohuslavice n. Vl.
Milan Kubalák, Bratislava + Klára Juračková, Pítn
Petr Dvořák, Záhrovice + Lucie Holková, Slavičín
Vlastimil Sůkup, Lidečko + Veronika Orendáčová, Lidečko
Josef Švajda, Slavičín + Marie Kozelková, Pítn



KŘTY

Sára Vítková
Lucas Jan Míča
Lucie Dořková
Vendula Víšková
Monika Saloky
Vítek Zeliska
Beáta Marie Chromeková
Milan Váňa
Eva Lazareva
Kryšpín Jan Hlavička
Adéla Marie Málková
Lea Vrbová
Frederick Dubský
David Polách
Anastázie Múdra
Aneta Sofie Mikušincová
Tadeáš Zvonek
Nela Dudková
Diana Urbanová



POHŘBY

3.6. Miroslav Macháč, 1973, Slavičín
6.6. Jarmila Jordánová, 1941, Slavičín
8.6. Jan Maček, 1936, Slavičín
10.6. Stanislav Chmela, 1937, Nevšová
12.6. Vincenc Dvorský, 1937, Slavičín
13.6. Ing. Vladislav Rak, 1967, Praha
24.6. Marie Tomečková, 1923, Slavičín
4.7. Antonín Kostka, 1949, Rokytnice
29.7. Blažej Kučera, 1928, Luhačovice
30.7. František Žeravčík, 1935, Divnice
3.8. Josef Pešek, 1933, Slavičín
10.8. Vincenc Lukáš, 1937, Slavičín
27.8. Hana Župková, 1951, Slavičín
31.8. Stanislav Mudrák, 1946, Slavičín



ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

26.9. - 2.10. Hnilová, Bothová, Zvoníčková, Kotásková,
Koncerová, Frolová, Vyoráková
3.10. - 9.10. Mňáčková, Cvešperová, Hlavicová, Koudelová T.,
Koudelová E., Argalášová
10.10. - 16.10. Nevšová
17.10. - 23.10. Lipová
24.10. - 30.10. Rodina Múdrych
31.10. - 6.11. Divnice
7.11. - 13.11. Rokytnice
14.11. - 20.11. Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková,
Kosečková, Rašková
21.11. - 27.11. Obadalová, Durďáková, Borová, Tománková,
Kuželová L., Kuželová M.

Řešení ze strany 7: ...napravil zlo, které způsobil.

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**
Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)
Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)
Zamýšlený **cirkevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.
Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00
Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : **739 245 911**
Mons.P. Marian Dej (soukromé): **731 919 369**
E-mail: **faslavicin@ado.cz**
Web: **www.faslavicin.cz**
Farní knihovna (na faře):
každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.



PRavidelné BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	7.15 hodin
	9.15 hodin
	11.00 hodin
PO, ST, PÁ	18.00 hodin
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz



- | | |
|--------|--|
| 28.9. | Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa |
| 29.9. | svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů |
| 30.9. | sv. Jeroným |
| 1.10. | sv. Terezie od Dítěte Ježíše |
| 2.10. | sv. anděl strážní |
| 4.10. | 27. neděle v mezidobí
sv. František z Assisi |
| 5.10. | sv. Faustyna Kowalská |
| 7.10. | Panna Maria Růžencová |
| 11.10. | 28. neděle v mezidobí
sv. Jan XXIII., papež |
| 12.10. | sv. Radim |
| 15.10. | sv. Terezie od Ježíše |
| 16.10. | sv. Hedvika a sv. Markéta Marie Alacoque |
| 17.10. | sv. Ignác Antiochijský |
| 18.10. | 29. neděle v mezidobí
svátek sv. Lukáše, evangelisty
Den modliteb za misie |
| 22.10. | sv. Jan Pavel II., papež |
| 25.10. | 30. neděle v mezidobí |
| 28.10. | svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů |
| 1.11. | Slavnost Všech svatých |
| 2.11. | Vzpomínka na všechny věrné zemřelé |

Pekař a řezník

Pekař a řezník vedli mezi sebou výměnný obchod. Pekař dával řezníkovi každodenně dvoukilový chleba a řezník na oplátku jednou týdně kus hovězího o stejné hmotnosti. Dohoda fungovala bez problému až do okamžiku, kdy si pekař pod vlivem nedůvěřivého nutkání zvážil řezníkovu maso. „Ty zloději,“ obořil se na řezníka, „to tvoje maso váží sotva kilo a půl! Už dlouho mě takto podvádíš?“ „Nepodvádím tě!“ odpověděl klidně řezník. „K vážení tvého hovězího jsem nikdy nepoužíval váhu.“ „Cože? Takže mi dáváš tolik masa, kolik se ti zrovna podaří ukrojit?“ „Ne. Jako závaží pro tvé hovězí používám vždy ten bochník chleba, který od tebe dostávám.“

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 500 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplatí. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 1.11.2020 na Slavnost Všech svatých. Uzávěrka bude v neděli 18.10.2020. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článkách jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!